

Op bezoek bij Willem van Zijl

Tekst en foto's: Nico van Benten

Voordat we het over de organisatie gaan hebben, duiken we eerst z'n hok in. Hij laat z'n voedsterduiven de vrije uitvlucht voordat we binnenstappen en merkt op dat ik moet hebben geweten dat hij z'n hok net in de olie had gezet.

Z'n hok ziet er dan ook prachtig uit; binnen is alles netjes geschraapt, er is geen overbevolking en daardoor is er rust en overzicht. Hij fokt met zes koppels Blondinetten, ofwel Oosterse meeuwen; een ras voor specialisten, vanwege de vele moeilijkheidsfactoren. De Blondinet is een 'type' dier, verder een duif die perfect gekleurd en getekend moet zijn, dan is het ook nog een structuurduif, met z'n kuif, jabot en voetbevedering, maar het allermoeilijkste is de kopvorm. Het gaat daarbij om onderdelen van millimeters, die allen een specialist kan zien. Een duif die iets tekort komt in z'n kopvorm, mist de harmonie en voldoet niet voor de show.

Je wist zeker dat ik m'n hok net in de olie had gezet, merkt Willem op. Hij had vakantie en was niet alleen met z'n duiven in de weer, want nodigde mij uit om z'n internetverbinding te herstellen.

Je moet bij het fokken geluk hebben om ten eerste aan het goede uitgangsmateriaal te kunnen komen, daarna komt het erop aan dat je er het juiste gevoel voor moet hebben, je moet het "in je vingers hebben". Heb je de juiste combinatie gemaakt, klikt het en ga je vooruit? De spoeling is erg dun, in Duitsland zijn prachtige dieren, maar ze moeten het je ook nog gunnen

Nog nooit fokte Willem twee jongen zwartgezoomde Blondinetten die na 25 dagen zó schitterend getekend in de broedschaal lagen

en je moet zo'n dier herkennen. Na zes jaar fokken heeft Willem vorig jaar al een prachtige bruingezoomde duivin kunnen showen, - dat was trouwens de enige geschikte die hij van de 25 gefokte jongen heeft aangehouden - maar dit jaar gaat hij dat resultaat overtreffen met tenminste een kanjer van een zwartgezoomde blondinette, echt een plaatje!

Een veelbelovend jong van 'n dag of 12, met zo'n kopbreedte en zo'n snavelaanzet, dat zie ik graag, zegt Willem dan. Zie hieronder.

Willem is geen onbekende in de liefhebberij; deze vijftiger staat er middenin en het is al minstens 30 jaar geleden dat hij lid werd van kleindierfokvereniging Loosduinen en Omstreken. Thuis heeft hij het duivenhouden echt met de paplepel naar binnen gekregen, want z'n moeder hield al kroppers in de schuur en ook diverse ooms (met nu nog steeds klinkende namen in de liefhebberij) waren échte duivenfokkers. Daarbij heeft Willem een uitgesproken mening over veel zaken die op dit moment spelen en het kan hem niet verweten worden dat hij alleen maar aan de kant staat te schreeuwen. Integendeel, hij steekt z'n nek uit en de handen uit de mouwen, voor zaken waar hij in gelooft en waar hij zijn medewerking aan heeft toegezegd.

Zo staat hij bijna iedere zaterdag als bestuurslid van de stichting die het Kleindiercentrum in het Haagse Zuiderpark beheert, te klussen aan het gebouw, of te sleutelen aan het kooienpark dat de Eerste Zuid-Hollandse Sierduivenliefhebbersvereniging (EZHSV) in beheer heeft en waar Willem dan weer voorzitter van is. Kortom, hij is voortdurend betrokken en trekt het zich aan, vooral als hij dat werk dan weer met een handvol mensen heeft moeten doen. Onbegrijpelijk vindt hij het dat er niet meer vutters in de vereniging zijn, die daar een hand voor uit willen steken. Voor het komende 75-jarig jubileum van de EZHSV, wat men tijdens de a.s. novembertentoonstelling op grootste wijze in het Kleindiercentrum hoopt te vieren, is hij met zijn bestuur al druk in de weer.

Fokker van deze bruingezoomde Satinet duivin is Jacobs uit St. Niklaas België. Een duivin met een prachtig type en een fraaie kleur en tekening. Ze mag wel wat langer en gevulder in voorhoofd.

Saamhorigheid is voor Willem bij dit alles een sleutelwoord. Hij hoefde zich dan ook niet lang te bedenken toen de Limburgse Sierduiven Vereniging de EZHSV uitnodigde om deel te nemen aan een ééndaagse keuring in het Limburgse. Met een bus gingen 12 EZHSV-leden, inzenders en keurmeesters met hun dieren op pad voor de dag van hun leven, want de ontvangst was groots en het werd geen bliksembezoek; na afloop van de keuring heeft men nog lange tijd plezierig vertoefd in het zuiden, wat bijzonder op prijs werd gesteld door alle deelnemers en gastheren.

Zo'n contact noemt Willem nu een hoogtepunt in de liefhebberijbeleving, ook de bezoeken aan de buitenlandse shows, waar de basis van de hobby wordt vergroot; een noodzaak bij de terugloop.

Nog meer bestuursfuncties . .

We beginnen pas, want Willem is al erevoorzitter van de Vereniging voor Valencianafokkers, de VVF en hij is erelid van de Koninklijke Nederlandse Vereniging Avicultura. En op dit moment bekleedt hij daarbij dan nog het voorzitterschap van de sierduivenkeurmeestervereniging, een niet bepaald gemakkelijke functie, bij zoveel kritische collega's. Uiteraard is Willem zelf ook sierduivenkeurmeester en niet onverdienstelijk, gezien de vele uitnodigingen, die hij in Nederland en internationaal daarvoor ontvangt. Helaas kan hij nauwelijks aan al die uitnodigingen gehoor geven, want zijn dagelijkse werkzaamheden als "interieur stylist" vereisen nogal wat inspanning. Toch was er daarbij nog tijd voor het voorzitterschap van de Meeuwenclub en voor voorzitter van een van de grootste sierduivenliefhebbersverenigingen in Nederland, de Eerste Zuid Hollandse Sierduivenliefhebbers Vereniging EZHSV en ten slotte was er zelfs nog tijd voor de functie van tentoonstellingsleider van de Koninklijke Nederlandse Vereniging Avicultura, welke laatste functie hem héél na aan het hart ligt, gezien de vele contacten die hij daarin heeft. Is het vreemd dat men bij het zoeken naar al maar zeldzamer wordende bekwame bestuurders, steeds weer bij dezelfde mensen uitkomt, die dan vaak toch weer een "gaatje" hebben om het er maar weer bij te doen. Realistisch genoeg merkt Willem op, dat wanneer er iemand opstaat die beter is en het werk graag wil doen, deze direct al z'n functies mag overnemen. Maar ja, in de praktijk loopt het meestal anders.

De Koninklijke Nederlandse Vereniging Avicultura, bij deze show is Willem van Zijl na jarenlang de belangrijke man in de sierduivenafdeling geweest te zijn, thans erelid en tentoonstellingsleider.

Als voorzitter van de Sierduiven Keurmeester Vereniging is onder zijn beheer voor de Sierduivenkeurmeesters een draagembleem met NBS logo gemaakt

Voorzitter van de EZHSV, een der grootste sierduivenliefhebbersverenigingen in Nederland. Een club die binnenkort z'n 75-jarig jubileum viert.

Voorzitter van de Meeuwenclub, een belangrijke speciaalclub voor specialisten.

Logo van de Speciaalclub van de Vereniging voor Valencianafokkers, waar Willem erevoorzitter van is.

Is er toekomst voor sierduivenliefhebberij

Volgens van Zijl zal de sierduivensport altijd blijven bestaan, ondanks de huidige terugloop van 3% per jaar aan geregistreerde bondsleden bij de NBS. Hij gaat er daarbij wel vanuit dat de leegloop nog enkele jaren door zal gaan, maar hij rekent op een harde kern van zo'n 1000 fokkers die zullen overblijven. Ondertussen moet er natuurlijk wel iets gebeuren; hij bruist van de ideeën op dat gebied. Andere tijden anders spelregels, zo simpel ziet hij dat. Neem bijvoorbeeld die overvolle tentoonstellingsagenda, de concurrentie is moordend, daarbij nemen de kosten schrikbarend toe en iedere show moet tegenwoordig zijn inzenders bij elkaar sprokkelen door dagenlange bel-acties. Bovendien zijn er in één maand drie grote bondskampioenschappen, die alle drie in dezelfde vijver zitten te vissen en nauwelijks bescherming genieten, want er komen steeds meer andere shows in diezelfde januarimaand.

Tentoonstellingskalender barst uit z'n voegen

Een ander waardevol idee lijkt een aanpassing van de provinciale kampioenschappen van de sierduivenbond. Wanneer je die b.v. allemaal in hetzelfde weekend zou houden, dan kreeg een kampioensdiploma, dat met drie ertcertificaten bij drie verschillende keurmeesters moet worden behaald, véél meer inhoud. En natuurlijk kun je veel rust brengen door de ringen pas twee maanden later uit te geven. Dat is niet alleen diervriendelijker, maar iedere duivenfokker weet ook dat zijn beste jongen toch pas in de meimaand worden geboren. Tot besluit heeft Willem nog een oude wens, namelijk het vrijgeven van de kleuren voor de sierduiven. Kortom minder regels, minder strak georganiseerd, dat zou beter in deze tijd passen. Geef de fokker weer z'n uitdaging terug om iets nieuws te creëren. Uiteindelijk bepaalt de keurmeester wel wat de toegevoegde waarde is, in het belang van de hobby.

Een van de eerste rassen waar Willem van Zijl jarenlang succesvol mee is geweest, was de Valenciana-kropper. Dit schilderij heeft voor hem een bijzondere waarde, omdat het werd geschilderd door een vriend en collega die helaas arbeidsongeschikt is geworden, maar die deze kampioensdoffer op een perfecte wijze heeft afgebeeld. De rasadel straalt van het schilderij af; dit is een genot om naar te kijken voor iedere kropperliefhebber.